

ciipielle syn på spørgsmålet om en udvidet dansk støtte til udviklingslandene. Under lovforslagets 1. behandling blev der derfor af ordførerne fremsat en række principielle betragtninger.

K. B. Andersen (S) var positivt stemt over for det samarbejde mellem rige og fattige nationer, som der her var tale om. Der var mange grunde til at gå ind for en stærkt udvidet bistand til udviklingslandene. Man kunne nævne Danmarks forpligtelser i henhold til FN-pagten, men det afgørende var, at det ville være umuligt at sikre en fredelig og stabil udvikling, hvis verdens goder fordeltes mere og mere skævt. Hjælpen måtte imidlertid ikke ydes som en almisse, men som en hjælp til selvhjælp.

Socialdemokratiet var enig med regeringen i, at hovedvægten i hjælpearbejdet måtte lægges på den multilaterale hjælp gennem FN. Det var nok muligt, at det endnu i dag var lettere at skabe forståelse i befolkningen, når det drejede sig om bilateral hjælp, men man måtte arbejde henimod en bred folkelig forståelse for ydelse af hjælp på multilateral basis.

K. B. Andersen ville gerne understrege det synspunkt, at hjælpen skulle gives uden politiske hensigter eller betingelser af nogen art. Der var ingen grund til at sondre skarpt mellem tilsyneladende forskelligheder med hensyn til demokratisk styresæt, også fordi landenes forudsætninger med hensyn til uddannelse var så forskellige fra vore.

K. B. Andersen glædede sig over, at oplysningsarbejdet havde fået en central placering. Vi måtte nok som hovedregel foretrække at sende danske eksperter ud for at organisere undervisningsmæssig bistand fremfor i stor stil at modtage stipendiater her.

Per Federspiel (V) var enig i, at bistandsspørgsmålet, der jo først og fremmest var af udenrigspolitisk art, var vigtigt, og at det fortjente omhyggelig overvejelse, men bistandsydelsen måtte betragtes som et overgangsfænomen på samme måde som i sin tid Marshallhjælpen. Forskellige organisationer var allerede i gang med hjælpearbejde, men en koordination var nødvendig. Han var ikke enig med udenrigsministeren i dennes antagelse af, at multilateral hjælp stemte overens med u-landenes ønske. I Europarådet var det en samstemmende opfattelse, at der fra u-landenes side var ønsker om bilaterale kontakter, men enkelte opgaver, f. eks. malariebekæmpelse og oplysningsarbejde, egnede sig bedst til løsning på multilateral basis. Over for de u-lande, som havde særlig tilknytning til Det europæiske Fællesskab, måtte bistandsspørgsmålet nok løses på europæisk basis. Princippet for hjælpevirksomheden måtte i øvrigt være gensidighed, respekt for u-landenes selvstændighed.

Per Federspiel fandt, at det var en fejl, at Det danske Missionselskab med dets store erfaring ikke var taget med i lovforslaget. Det i lovforslaget foreslåede administrationsapparat fandt han for stort